

SZÓLLÓSSY BALÁZS

Két Bugge Wesseltoft-koncert között

*Két Bugge Wesseltoft-koncert között
 a város öntudatra ébredt: utcái virágos mintájú
 kapucnis pulcsis lányok mindig más alakban,
 édesvíz mossa arcuk hajnalonta –
 a Hegyalja út hátracsapja sötét fűrtjeit, ereszkedik,
 lent bordalékszag, úsztatott fák,
 rekedt sirályok dobpergő-kórusa –
 a fekete hajú lány a Rákóczi útra ér,
 körömlakkján a lámpafény aranyhíd:
 a dombokon szemét lehunyva fészkelődő nappal összeér
 a vackáról kisandító éjszaka; a környezet,
 mint regiszterekre loopolt, átkevert futam
 egy iPaddel összekapcsolt zongorán.*

*Négy év alatt a város otthonommá érett –
 és otthon az, ahol, ha nincs is rend, tájékozódás:
 Endresen hangja basít át a múltból,
 és Kornstad szaxofonja innen válaszol,
 később a törtütemben úszva arra gondolok,
 hogy ennyi idő alatt csak az nem voltam épp soba,
 akinek éppen kellett volna lennem,
 alig emlékszem, honnan érkezik a nyárfák suttogása,
 az olajos erezetre csurranó eső
 mint vodkaszóda torkomon, seyhemesen lecsúszik,
 alig hallható, fülemben őrzöm reggelig, kicsit
 fáradt vagyok már, és kicsit kiábrándult, mosolygunk,
 tartjuk a frontot, épp aki ráér, szemem lehunyva,
 hogy legyen hely: a fekete hajú lány éppen elteker,
 vagy pultban áll, ha mégsem, akkor is,
 mint langyos átmenet a begedűszó balk foszlányain –
 ha van is, tán ő se tudja már, mi mindent éltem túl
 két Bugge Wesseltoft-koncert között.*

Egy pillanatnyi csend

*Urfában esténként feltámad a szél,
felrebbennek a ketreche zárt galambok –
a pusztában ördögsekér kalimpál,
egy-egy sólyom kutat hiába kopaszvarjakat,
a nap vörösen, hirtelen bukik le, mintha csak,
de nem történik semmi több: csak mintha eloltaná,
a forgószelek leejtik homoktestüket,*

*elpihennek a ketreche zárt galambok,
forrong a város, nő zaja, a mecsetből imára hívnak,
mintha nem történt volna semmi sem:
a bazárok kiürülnek, a teázók megtelnek emberekkel.*

*Éjjel dobszóra ébrednek.
Ki tudja, milyen kísértetek rázzák a táncot,
milyen történetek nyitnak kaput, harcolnak
ébresztő reggelre hívó hanggal – aki tudja, szembeszáll velük.
Neszek, ajtók, ablakok csapkodása, riadó
tollak berzenkedése, a pusztákon barkály, pirkadat.*

*De hat felé, felülről nézve
– simán világos van, próbálsz megbecsülni,
hűvösebb lesz-e ma –,
mikor még üres a város, még nincsenek kísértetek,
a ketreche zárt galambok, fejük tollukba hajtva, mélyen alszanak,
olyankor tisztán látszik, hogyan vonja be
erősebben gyémántnál, perzselésnél,
a bazárokat, teázót, szemetes utcaköveket
egy csomó közös történet kezdete.*